

Хоръ

Растна дърво столовито,

Грановито :

Коренъ въ сърдце на земята ;

Върхъ извило въ небесата !

Коренъ — синове отбрани ;

А невести — китни грани ;

Внуци мили —

Вършки въ небеса избили !

Шумъ и глъчъ. Ступанинъ стари

Шаренъ пошъ отъ рамо снема,

Но преди на коледари

Той да го повърне съ дари,

Хорътъ песенъ пакъ подзема.

Втора зареда

Тъмни нощи се пробуди

Мило внуче, соколóво ;

Баба му се чудомъ чуди,

Какъ да го приспи изново.

— Нани, нанкай, рожбо мала,

Мало внуче, малъ гидия !

Майка ти е сънъ заспала —

Отъ сънъ сладъкъ не буди я !

Баба ти, съ зори ранила,

Дълга пътя ще пътува, —

Чакъ на Божигроба. Мила

Божа Майка да я чува !